

STUITERBAL NICK

Als ik binnenkom staat hij midden in de kamer. Net als anders begroet hij me met een stralende lach en twee omhooggestoken armen. Meteen komt hij me, struikelend over zijn speelgoed, tegemoet. Uit zijn handen valt spiderman keihard op de grond, want die handen willen opeens mij begroeten.

Ha Nick, zeg ik en ik houd hem bij zijn schouders vast. Wat ben je groot geworden! Ik zie opeens dat je geen kleuter meer bent. Je gaat naar groep 3 hè? Zijn gezicht betreft. Ik kijk naar zijn vader die achter hem staat. Die kijkt bedrukt en vertelt dat ze net op school zijn geweest. De juf wil dat hij nog een jaar blijft kleuteren omdat hij nog niet taakgericht is en nog geen letters kent. Wat???, laat ik mij ontglippen, Nick nog een jaar naar groep 2? En het flitst door mijn hoofd: ja, zó blijft het speciaal onderwijs groeien. Als je deze slimme stuiterbal nóg een jaar laat kleuteren is hij helemaal onhoudbaar.

Ik kijk naar Nick. Welke letters ken je al? Ik ken geen letters. Wil je wel letters leren? Ja, dat wil ik wel. Wil je dat ik je help? Ja, best wel. Goed, dan maken we een dealtje: jij komt 's morgens voor schooltijd naar mij toe. Dan maak ik een leeshoek voor je en leer je bij mij elke dag één letter. Deal? Met een high five wordt de deal bekrachtigd.

De volgende ochtend gerammel aan de achterdeur: een roodkapje-deur, want als je aan het touwtje trekt gaat die vanzelf open. Nick trekt hard en de deur klapt met donderend geweld dicht, een jas op de grond en de stuiterbal staat midden in de kamer: ik ben er! We gaan terug naar de achterdeur waar ik vertel dat Jan nog slaapt en dat ik hem daarom nu leer de deur zachtjes te openen en te sluiten.

Na een week komt hij superstil binnen, hangt zijn jas aan de kapstok en telt de 14 treden van de trap voordat hij de leeshoek bereikt. Structuur en voorspelbaarheid helpen hem zijn aandacht te leren richten op waar hij mee bezig gaat: letters!

Boven de tafel hangt de letterposter met de klankgebaren. De gebaren spreken hem niet echt aan, maar de vormen des te meer. Hij puzzelt graag en maakt de 'letter van de dag' met de vormen na: een lange stok met een boogje onderaan en een stip erboven is de j.

Dit is een taal die hem aanspreekt. Hij krijgt vat op de tekens. Ik laat zien hoe je de letter schrijft en hij doet het na. Hij heeft een goede pengreep. Maar ook de neiging om het blad te keren. En ja, dán ben ik even heel duidelijk: wie leest keert nooit de bladzij, want letters staan altijd rechtop!

We hebben allebei een doosje met onze naam erop. Als we op 1 mei beginnen is zijn doosje leeg en in de mijne zitten 34 letterkaartjes. Op 1 juni zijn onze doosjes precies even vol. Tussen de letters door doe ik wat klanksynthese: k-aa-s = kaas. Voor hem geen enkel probleem. Waarschijnlijk heeft hij dit op school ongemerkt goed opgepikt. Ik maak een picto van spiderman en schrijf een pictotekst over Nick met spiderman die een windje laat: prrr. En waar is batman?, vraagt Nick. Ik weet niet hoe die eruitziet, zeg ik. En dus tekent hij batman, zodat ik daar een picto van kan maken.

In de volgende leestekst gaan spiderman en batman samen met Nick vliegen. Ze zeggen oo en aa! Ze zien een aap: aap is het eerste woord dat Nick echt zelf leest. En dan gaat het snel. Een week later leest hij: de maan is geel. En meteen vraagt hij: waarom is de maan geel? Ik glimlach. Nick nog een jaar in groep 2? Dat zou catastrofaal voor hem zijn.

Ik ben niet gewend leesles te geven aan slimme kinderen en sta versteld. Het is nu 8 juli. Mijn letterdoosje is leeg. Het zijne is vol. We zijn klaar. Gisteren was er een gesprek op school: Nick gaat naar groep 3. Ik wens de juf toe dat ze net zoveel plezier aan deze stuiterbal beleeft als ik.

